

[Alfred Jensen.]

da der ikke vil være tid til at undersøge, om det drejer sig om en fejltagelse, eller om det virkelig er indledningen til krig.

Ja, så enkel er situationen, og så skæbnesvanger er den. Det er klart, at heroverfor nytter det ikke med forsikringer om fredelige hensigter, der må praktiske foranstaltninger til. Sovjetunionen greb om nædens rod i De Forenede Nationer med forslaget om almindelig og fuldstændig afrustning efter aftale. Lad os opløse generalstabene, kaste våbnene i havet og bruge oprustningens penge til forskning, ungdommens uddannelse og sociale fremskridt. Det var de bramfrie ord, der var knyttet til dette forslag. Såvel forslagets ræsonnementer som dets målsætning er så indlysende rigtige, at der ingen indvendinger er rejst herimod. Det har fået den varmeste tilslutning fra folkene verden over, ligesom De Forenede Nationer har henvist det til forhandling i en 10 mands kommission. Som bekendt har Danmark også stemt herfor, hvilket er såre naturligt og må hilse med tilfredshed og anerkendelse, men siden har regeringen ikke gjort noget for at følge sagen op og give tanken den understøttelse, som den kan gives, og som den nødvendigvis må have, hvis nedrustningen skal komme i gang.

Regeringen og regeringspartierne har forømt at føre disse synspunkter frem i udvalget. Dette er så meget mere besynderligt, som den øverste sovjet den 31. oktober 1959 rettede en henvendelse til alle parlamentarer om at udnytte den gunstige internationale situation, som nu er opstået, og gøre alt for at befri folkene for den frygtelige svøbe, oprustningen er, og bane menneskeheden vejen til en varig fred. Selv om henvendelsen til det danske folketing ikke har været behandlet i tinget, må jeg gå ud fra, at medlemmerne af regeringen og folketinget gennem dagspressen og partierne må være orienteret om den. I henvendelsen peges der på nødvendigheden af, at landene i praksis sætter ind for at løse

denne sag. I en senere henvendelse i januar måned til såvel regering som folketing gøres der opmærksom på, at sovjetregeringen uden at afvente andre landes handlinger har forelagt lovforslag om reduktion af de militære styrker med 1,2 mill. mand. Ved gennemførelsen af dette forslag vil de sovjetiske styrker siden 1955 være reduceret med 3,34 mill. mand og være bragt ned på 2 423 000 mand. Disse tal og oplysninger forelå, før udvalget havde gjort sit arbejde færdigt, ja, endog før forliget var blevet afsluttet i underudvalget.

Kommunisterne er af den opfattelse, at henvendelsen fra den øverste sovjet til folketinget burde behandles i tinget. Forfatningen og folketingets arbejdsform indeholder imidlertid ingen hjemmel for, at præsidiumet kan forelægge en sådan officiel henvendelse fra en anden lovgivende forsamling. Naturligvis kan et eller flere medlemmer rejse spørgsmålet inden for de rammer, forretningsordenen angiver, men så mister henvendelsen selvsagt den officielle karakter. Da henvendelsen af 15. januar 1960 er rettet til såvel regering som folketing fra Sovjetunionens regering og den øverste sovjet, står sagen nu anderledes, idet regeringen kan forelægge henvendelsen for folketinget, og jeg opfordrer regeringen til at lade det ske snarest.

Det drejer sig imidlertid ikke kun om behandlingen af henvendelsen, men også om at træffe praktiske foranstaltninger. Ved at tage praktiske skridt til at følge forslaget om afrustning op har Sovjetunionen vist, at forslaget er forbundet med alvor. Disse foranstaltninger gør det lettere for andre at gå i gang med nedrustning og sætte ind for, at forslaget om universel afrustning realiseres. Netop i Danmark skulle der være forståelse for betydningen heraf. Ofte har der været udtalt ønske om, at man fra Sovjetunionens side gav tegn til at ville nedsætte de militære udgifter og nedskære de militære styrker.

I 1955 — det var den 12. marts — sagde landets statsminister her i folketinget —